

Lefeküdt a betonpadlóra
Sörényes ég tombolt körülötte
Lánghordó szekerét ráborította
Felebarátom poklokra vetette

Lefeküdt csikos nyugágyra
Szűzlány-vad tenger elsodorta
Öreg testét fonnyadt féregként
Habos talpa alá tiporta

Lefeküdt, sugárzó homokra
Százeczer csillámát belesúrta
Undorodó föld cpesóval

Felebarátom, öreg német
Titkos bűne volt s öregsége
Iszapot hordott nagy üvegben
Hazudott orvosa, gyógyszerésze

Tamás István

Mint éhes

kutyák
nyúlnak a földek

A kerítésnél
sovány dél
lapul

S a gond
vaskos lábnyomán
kivirágzik
a hó

Szelek kenetlen
kerékagya rí

S az ablakok
napraforgó álmát
lenyalják
a kormos csillagok

Kék utak
lila partjain
fekete csikók
ágaskodnak
a fák

Szakadt kötőfék
színtelen hangom
S az első
szó
kezemben karó

És hull
Csak hull a hó

Szeptemberi

szorongó

szívvel
állok a parton
S a júliusvég csipkés
ernyői alatt
közönyösen
úszik egy nyaláb
csíráatlan krumpliszár
meg agyagsárgán
néhány libatoll

Szeretnélek
újra várni téged
lenni
hogy elmennek
érted majd a fák
S a rozsdás vízben
nagy szőlőszemeit
kisírja
a sárgalábú nyár

Csak állok
És ödög
botladozva a vers
keskeny utcák
macskaköve között
S hideg a szél
itt a part fölött